

Rigó Kata SEHOL

Ülök hanyatt döntve, fülem plüsstámlába nyomódik,
mellettem kis üvegablak, benne a táj:
A zöld rostokból steppelt növény-takaró
valahol kiszakadt, tódulnak az elszabadult vatelinszálak,
kavarogva egymásba tapadnak,
látszik még köztük a foltvarrott apróminta,
aztán beborít mindent a fehérség.

A repülő gyomrában rázkódik az elmúlt félév:
színes mappák, fonalak, megszótt tervek.
Száll a gép. Hasal a semmin.
Látom, ahogy függök
végtelenbe terített vattában,
sziklevélre ragadva,
kettévált magként, üresen.

kép | A szerző textilképe